

NT

MAGAZINE

HET BLAD VOOR DE OPENBARE SECTOR | **Nr. 73** | 2025 |

N I E U W E T I J D — A C V

JUSTITIE

Over de slechte staat van de gebouwen.

JEUGDZORG

Wie zorgt er voor onze kwetsbare kinderen en jongeren?

OP STAP

Naar Campus Vesta in Ranst.

De toenemende schuld
vreet de
dienstverlening
weg

ALARM
IN BRUSSEL

04 Op stap

Naar Campus Vesta in Ranst.

06 De vraag

Hoe laat ik mijn werkgever weten dat ik ziek ben?

14

NT | EDITIE N°73 |
COLOFON

CONCEPT & REDACTIE
The Fat Lady

COVER
Xavier Truant

COÖRDINATIE
Dorien De Wit,
Pers & Communicatie
ACV Openbare Diensten

DRUK
Roularta Printing
www.roulartaprinting.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Ilse Heylen
Helihavenlaan 21,
1000 Brussel

Uitgegeven door Visie in
beweging vzw

Wil je NT Magazine niet langer op papier ontvangen? Laat het weten via nt@acv-csc.be en dan verwijderen we jouw persoonsgegevens uit ons NT-bestand.

Reacties kan je sturen naar de redactie via: nt@acv-csc.be

07 De stelling

De pensioenhervorming: 1 op 3 moet minstens 1 jaar langer werken.

08 Jeugdzorg

Wie zorgt er voor onze kwetsbaarste kinderen en jongeren?

RECHTZETTING

In de editie van NT van juni 2025 maakten we een fout. In het artikel over flexibeler werken omschreven we op pagina 9 militant Mieke Devogelaere als zorgkundige, terwijl ze al 25 jaar verpleegkundige is.

12 Sectoraal akkoord

Wat zijn onze eisen?

13 De klant

Vader en zoon genieten van het vernieuwde park van Vorst.

14 Justitie in verval

De gevolgen van de onderfinanciering worden alsmaar zichtbaarder.

18 De militant

Daniel Munoz van de FOD Financiën stelt zich ernstige vragen bij de sluiting van belastingkantoren.

20 Brussel in schulden

Wat zijn nu al de gevolgen op de dienstverlening?

IN BEELD

Op 1 juli organiseerden De Lijn, het gemeenschappelijk vakbondsfront en verschillende partnerorganisaties een gezamenlijke actie tegen geweld op openbaar vervoer en voor meer respect en veiligheid. Om 11.55 u – vijf voor twaalf – hielden manifestanten, buschauffeurs en medewerkers van De Lijn overal in Vlaanderen één minuut stilte. Want het gaat van kwaad naar erger. Vorig jaar werden 2.250 feiten van verbale en 912 feiten van fysieke agressie op en rond het openbaar vervoer geregistreerd.

1 juli 2025
Franklin Rooseveltplaats
in Antwerpen

OP STAP ...

Elke maand trekken we door Vlaanderen en Brussel, op zoek naar opvallende verhalen bij de openbare diensten.

VANDAAG Campus Vesta

Een publiek geheim in Ranst

TEKST
Eva Hugaerts

FOTOGRAFIE
Anton Coene

Wie over de oude Britse legerbasis in Broechem wandelt, begrijpt meteen waarom Campus Vesta een uniek opleidingscentrum is. De enorme site van 37 hectare staat vol zwartgeblakerde gebouwen, een loods vol nagebouwde ruimtes, een vliegtuig dat er verlaten bij staat ... Alsof je een filmset betreedt, maar dan één waar elke dag honderden hulpverleners leren omgaan met situaties die het verschil tussen leven en dood kunnen betekenen.

Directeur Pieter Van Turnhout, zelf vrijwillig brandweerman en met jarenlange ervaring als verpleegkundige op spoed, omschrijft de campus als een “publiek geheim”. Voor de buitenwereld groten-deels onbekend, maar voor brandweer, politie en ambulanciers dé plek waar ze zich klaarstomen voor hun maatschappelijke rol. “Elke dag volgen hier tot driehonderd mensen opleiding”, zegt hij. “Van basisopleidingen, praktijkexamens tot doorgedreven specialisaties.”

PIONIER IN SAMENWERKING

Campus Vesta was het eerste centrum in Vlaanderen dat in 2011 brandweer, politie en medische hulpdiensten onder

één dak bracht. Die multidisciplinaire aanpak is intussen hun handelsmerk. Ambulanciers leren bijvoorbeeld hoe ze sporenonderzoek niet verstoren. “Geen enkele discipline werkt in een vacuüm”, benadrukt Pieter. “Hoe beter ze elkaar begrijpen, hoe beter ze kunnen samenwerken op het terrein.”

Ook de politieschool van de provincie heeft er haar thuisbasis. Dagelijks klinkt het appèl van de rekruten, en bij de eedaflugging wordt het belang van hun toekomstige rol in de samenleving nog eens onderstreept.

LEVENSECHTE TRAININGEN

Hoe uitgestrekt de site ook is, overal gebeurt er wel iets. In een appartementsgebouw oefenen brandweerlui hoe ze slachtoffers lokaliseren in een brandhaard, de oefenpop smeult nog na. Deze oefening maakt deel uit van hun examen om sergeant te worden. “Bij de brandweer is het altijd warm”, puft een van de cursisten lachend uit.

Aan de andere kant van de site leren politie-inspecteurs die bij de verkeersdienst willen werken hoe ze traag en stabiel motorrijden tussen obstakels, of hun wapen trekken terwijl ze rijden. Instructeur Tom: “Snel rijden kan iedereen, de kunst zit hem in traag rijden.” In een centraal gelegen loods spelen jonge agenten realistische scenario’s na zoals een huiszoeking in een café. Een agent-in-opleiding kwijt zich als een volleerd acteur tot een lastige caféklant. Niet veel later ligt hij geboeid op de grond.

De site leent zich ook tot experimenten. Plots stuiten we op een cannabis-plantage. De planten zuiveren de vervuilde grond van PFAS: de schadelijke stoffen die vroeger in blusschuim zaten.

EVOLUEREND MET DE MAATSCHAPPIJ

De uitdagingen voor hulpdiensten veranderen mee met de tijd. Cybercrime, terreur, agressie tegen hulpverleners of de risico’s van elektrische batterijen: het komt allemaal aan bod. “Levenslang leren is een must”, zegt Pieter. “We spelen in op maatschappelijke trends, al laat de wetgeving niet altijd toe om snel te schakelen.” Toch was Campus Vesta vaak pionier, bijvoorbeeld met het Europees erkende postgraduaat rampenmanagement dat samen met alle Vlaamse universiteiten wordt georganiseerd.

Uniek zijn ook de opleidingen die inspelen op de nabijheid van de Antwerpse haven. Brandweerlui van Seveso-bedrijven trainen er op een industrieel oefenterrein met tanks vol gevaarlijke stoffen en leidingen.

EUROPESE BLIK EN MAATSCHAPPELIJKE ROL

Campus Vesta kijkt verder dan Vlaanderen. Via Horizonprojecten werkt het mee aan Europees onderzoek om concepten in de praktijk te testen.

Maar ook bedrijven en organisaties vinden de weg naar Ranst. Bedrijven krijgen er in het kader van een teambuilding reanimatietrainingen, scouts leren er omgaan met brandmiddelen. “Onze maatschappelijke rol reikt verder dan de hulpdiensten”, zegt Pieter. “We willen onze expertise breed verspreiden.” ●

JAAN
HEYVAERT

Vakbondsconsulent

DE VRAAG

HOE LAAT IK MIJN WERKGEVER WETEN DAT IK ZIEK BEN?

Iedereen wordt wel eens ziek. Maar welke verplichtingen heb je naar je werkgever toe?

Onmiddellijk melden

Je moet je werkgever onmiddellijk – uiterlijk op de eerste dag van je arbeidsongeschiktheid – verwittigen. Zo kan die eventuele controles organiseren en je werk opvangen. Meld je het te laat, dan kan je gewaarborgd loon (contractueel) of je salaris voor de opname van ziektekrediet (statutair) worden ingehouden voor de dagen vóór de melding. Verwittigen kan telefonisch, per mail, sms of via een derde. Zorg dat je dit kan bewijzen achteraf.

Doktersattest

Sinds 2022 hoef je driemaal per jaar

geen doktersattest in te dienen voor een eerste ziektedag. De Arizona-regering wil dit wel beperken tot twee. Bij langere ziekte is een ondertekend doktersattest verplicht. Dit vermeldt oorzaak, vermoedelijke duur, datum, en of je de woning mag verlaten. Als het gaat om herval moet het attest ook melding maken of de arbeidsongeschiktheid al dan niet het gevolg is van de oorzaak van de eerste ongeschiktheid. Het attest moet in een begrijpelijke taal voor de werkgever opgesteld zijn. Zo niet, mag een vertaling gevraagd worden in één van de landstalen. Ontbrekende vermeldingen zijn de verantwoordelijkheid van de arts, niet van de werknemer. De werkgever kan de werknemer dus geen recht op gewaarborgd

loon ontzeggen bij discussie over ontbrekende vermeldingen.

Afleveren van het doktersattest

Of en hoe je het attest moet indienen, hangt af van je arbeidsreglement. Alleen als dit in het arbeidsreglement staat, ben je verplicht het attest effectief in te dienen. Vaak geldt: bezorgen binnen twee werkdagen, per post of digitaal. Je werkgever kan je nooit verplichten het zelf (fysiek) binnen te brengen. ●

ZIT JIJ MET VRAGEN WAAR JE NIET
DIRECT EEN ANTWOORD OP WEET? STUUR
ZE DOOR NAAR NT@ACV-CSC.BE

DE STELLING

Stelling

De pensioenhervorming: minstens één jaar langer werken

Deze stelling is

☐ waar

☐ onduidelijk

☐ niet waar

☒ waarschijnlijk

☐ onwaarschijnlijk

Intro

De regering wil de pensioenhervorming nog dit jaar stemmen. Die wil ons langer laten werken om de uitgaven voor de pensioenen te milderen. Zullen we opnieuw een jaar langer moeten werken?

Omschrijving

Wil je met pensioen voor je wettelijke pensioenleeftijd? Dat is mogelijk voor wie voldoet aan deze leeftijds- en loopbaanvereisten: 60 jaar en 44 loopbaanjaren; 61 jaar en 43 loopbaanjaren of 63 jaar en 42 loopbaanjaren.

Van 104 naar 156 gewerkte dagen per jaar

Die vereisten gelden al langer; wat zal veranderen is de voorwaarde om een loopbaanjaar mee te tellen. Momenteel telt elk jaar mee dat 4 maanden of 104 dagen aan pensioenrechten bevat. Vanaf 2027 verstrengt dat naar 6 maanden of 156 dagen. Wie bijvoorbeeld halftijds werkt en één dag onbetaald verlof opneemt, zal maar 155 dagen op de teller krijgen en verliest zo één jaar. 36 procent van wie nu met vervroegd pensioen gaat zal langer moeten werken met de nieuwe voorwaarde. Wie in MyPension jaren ziet staan met minder dan 156 dagen zal waarschijnlijk het effect merken van deze maatregel.

Minimale versoepeling

De regering voorziet nog een tweede maatregel voor wie jong is beginnen werken. Vanaf 2027 zal vervroegd pensioen op 60 jaar mogelijk zijn voor wie 42 jaar met minstens 234 effectief gewerkte dagen bewijst. Dat laatste criterium is erg strikt: zo tellen werkloosheid en langdurige ziekte niet mee. Slechts één op tien heeft 42 jaren met 234 effectieve werkdagen.

Andere verstrengingen

Andere maatregelen komen daar nog bovenop: het afschaffen van de pensioenleeftijd van militairen + 4 jaar (minstens), de verlaging van de verhogingscoëfficiënt + 1 jaar en om een malus (pensioenvermindering) te vermijden zal één op drie ook minstens één jaar langer moeten werken.

Conclusie

De globale impact van al die maatregelen is nog niet exact becijferd; één jaar extra blijft dus een zeer voorzichtige schatting. Voor velen zal dat niet volstaan.

Deze pensioenhervorming ondergraaft onze sociale bescherming. We eisen correcties voor overheidspersoneel, belastende beroepen, bij zorg of tegenslag. 🗣️

WIE ZORGT ER VOOR ONZE KWETSBARE KINDEREN EN JONGEREN?

JEUGDZORG

Het decreet Integrale Jeugdhulp van 2013 zet in op de samenwerking tussen alle betrokken actoren zodat kinderen, jongeren en gezinnen makkelijker hulp kunnen krijgen. Maar het decreet heeft de problemen in de jeugdhulp niet opgelost. Integendeel, ze nemen jaar na jaar toe: lange wachtlijsten, het gebrek aan crisisopvang, personeelstekorten ... Eind 2023 waarschuwde kinderrechtencommissaris Caroline Vrijens ervoor dat "de tekorten in de ene schakel de volgende schakel in de jeugdhulp doen barsten".

GEEN PLEK VOOR JANNE

Midden juni meldde de 15-jarige Janne (fictieve naam) zich met enkele plastic zakken een week lang aan bij de jeugdrechtbank met de vraag een plek te zoeken om 's avonds te kunnen slapen. Er was geen plaats in een voorziening en naar huis gaan was helemaal geen optie. Janne is verre van een geïsoleerd geval. Hulpverleners hebben geen duidelijk zicht op de beschikbare plaatsen, dus spenderen zij uren aan het opbellen van voorzieningen om dan meestal te horen dat er geen plaats is. Vlaams minister van Welzijn Gennez werkt nu aan een capaciteitsmonitor die moet helpen om de bestaande capaciteit maximaal te benutten. Op zich een goede zaak, maar het zal het probleem niet oplossen omdat er gewoon te weinig capaciteit is.

KOMT ER EEN OPLOSSING?

De Vlaamse Regering besliste bij de aanvang van de legislatuur om 120 miljoen euro extra te investeren in jeugdzorg. Dat moet leiden tot meer plaatsen. En minister Gennez heeft een grote hervorming van de jeugdhulp aangekondigd. Wie hoopt dat de problemen in de jeugdhulp opgelost worden door bijkomende plaatsen en personeel, ziet maar een deel van de realiteit. Heel wat jongeren kampen met complexe problemen maar kunnen niet worden doorverwezen of worden zonder hulp naar de voorziening teruggestuurd. Ook agressie in de voorzieningen tegenover hulpverleners is schering en inslag. Het ontbreken van externe aangepaste hulp of therapie zorgt ervoor dat de werksituatie van heel wat begeleiders onhoudbaar wordt.

GETUIGENISSEN VANAF DE EERSTE RIJ

Militanten voor ACV Openbare Diensten Joey Lermyte en Dries Callant werken in de jeugdzorg. Joey werkt in Vereniging Ons Tehuis Ieper, in het veilig verblijf JEZ11. Daar verblijven meisjes die zich aan de hulpverlening onttrekken en grensoverschrijdend gedrag stellen. Dries is opvoeder in Zonnewende Veurne en werkt met jongeren tussen 16 en 25 jaar.

Vinden jongeren makkelijk de weg naar de jeugdhulp?

Dries: "Er zijn veel jongeren met problemen en te weinig plaatsen. De wachtlijsten zijn enorm. Sinds corona is dat alleen nog maar toegenomen. Er zijn ook minder specifieke plaatsen in de jeugdhulp. En dat is funest want het aantal jongeren met allerlei problematiek neemt zienderogen toe, zoals autismespectrumstoornis, ADHD of andere gedragsstoornissen. Daar zijn wij niet altijd voor aangepast qua infrastructuur of opleiding. Het is heel complex geworden."

Joey: "De minderjarige meisjes in mijn leefgroepen kampen met uiteenlopende problemen: van verwaarlozing tot psychische kwetsbaarheid. Dit gaat vaak gepaard met agressie, middelengebruik of verslaving en problemen met hechting."

Julie komen dan ook met verschillende instanties in aanraking.

Dries: "Inderdaad en veel meer dan vroeger. We moeten steeds vaker extern hulp zoeken bij psychiaters en psychologen."

Joey: "Idem bij ons. Maar omdat onze jongeren vaak een veelvuldige, complexe problematiek hebben blijven die deuren vaak gesloten."

En dan hebben we het nog niet over het personeelstekort gehad. Hoe moeilijk is het om nieuwe collega's te vinden?

Joey: "Het is niet evident om opvoeders te vinden die beantwoorden aan het vooropgestelde profiel. Indertijd hadden opvoeders standaard een bachelor- (A1) of masterdiploma. Op het vlak van theoretische kennis kan dit wel een

TEKST
Willem-Jan van Eker

FOTOGRAFIE
Josefin Tondeleir

De overheid heeft de opdracht om er mee voor te zorgen dat elk kind en elke jongere de noodzakelijke hulp en begeleiding krijgt om kansrijk te kunnen opgroeien. Toch moeten heel wat kinderen en jongeren opgroeien in moeilijke omstandigheden of in onveilige thuissituaties. Er is dan ook grote nood aan bijkomende ondersteuning.

Militant Joey Lermyte werkt met kwetsbare meisjes.

impact hebben in de groep, maar door bijkomende opleidingen te volgen en ervaring kan je hierin groeien. Op praktisch vlak komt het toch vooral op persoonlijkheid aan en zie je snel of iemand beschikt over het ‘opvoeders-DNA’.”

Komen die mensen die een extra jaar Opvoeder volgden uit de zorgsector?

Joey: “Niet noodzakelijk. Maar het personeelstekort, vooral door personeelsuitval, blijft. De job kan ook een invloed hebben op de mentale gezondheid, het is niet vanzelfsprekend om er dag in dag uit te staan voor de jongeren die bijzondere aandacht vragen. De job vraagt veel en is intensief. Ik werk hier nu sinds 2014. Vroeger had je min of meer een stabiel team, nu zie je steeds meer collega’s die de job slechts een of enkele jaren uitvoeren. Dit komt vooral door een gewijzigde maatschappijvisie en een moeilijke work-lifebalans, lange diensten, inslapen en weekendwerk gecombineerd met een hoge werkdruk. Nieuwe collega’s kunnen heel wat positieve zaken inbrengen en een nieuwe wind laten waaien in het team en de werking. De keerzijde van de medaille is wel dat het heel wat energie vraagt om telkens een nieuwe collega in te werken.”

Dries: “Enerzijds kun je de vraag stellen of er voldoende aangepaste voorzieningen zijn. Anderzijds moet je je ook afvragen hoe het komt dat er zoveel jongeren met problemen zijn. Neem bijvoorbeeld een gezin met vier kinderen die alle vier geplaatst zijn in een instelling. Wanneer die ouders beslissen om een nieuw kindje op de wereld te zetten, dan moet je daar toch vragen bij durven stellen. Het is een ethische discussie waar ik ook geen antwoord op heb, want iedereen heeft het recht om kinderen te maken. En wat het personeel betreft: ik ben 40 jaar en vergeleken met iemand van 20 merk ik een groot

verschil qua mindset. Een pas afgestudeerde is 22 of 23 jaar en die gaat dan werken met leeftijdsgenoten. Dat vormt een gigantische uitdaging.”

Joey: “Je moet heel sterk in je schoenen staan.”

OPENBARE VOORZIENINGEN VOOR JEUGDZORG

Er zijn weinig openbare voorzieningen voor jeugdzorg, het overgrote deel van de voorzieningen worden beheerd door een vzw en opgevolgd door onze collega’s van ACV Puls.

Helaas werd er de voorbije decennia door de openbare sector en door de OCMW’s in het bijzonder niet meer geïnvesteerd in voorzieningen in de jeugdzorg. Het behoort nochtans tot de kerntaken van een OCMW om diensten en instellingen op te richten met een sociaal, curatief of preventief karakter waar de noodzakelijkheid zich voordoet. En dat er al decennialang nood is aan bijkomende plaatsen kan moeilijk ontkend worden, net zomin als dat de financiering vanuit de Vlaamse overheid te wensen overlaat.

Hoe ziet een dag voor jongeren in de jeugdhulp eruit?

Dries: “Bij ons is een dagbesteding verplicht, dat betekent naar school of werk gaan. Als een van die twee niet mogelijk is, dan worden die jongeren bijvoorbeeld naar een zorgboer gezonden. Ze werken dan een hele dag op de boerderij, wat vaak een motivatie is om alsnog naar school te gaan of een job te zoeken. Ze voorzien zelf in hun eten en in het huishouden.

Dries Callant werkt met jongeren tussen 16 en 25 jaar.

"WE ZIJN ER NIET OM DE JONGEREN EEN LEUKE DAG TE BEZORGEN, MAAR OM ZE OP TE VOEDEN".

We zijn er niet om de jongeren een leuke dag te bezorgen, maar om ze op te voeden. Wanneer jongeren tegenwerken, dan moeten wij ze terechtwijzen. Maar als er ruimte is om iets leuks te doen, dan doen we dat natuurlijk wel.”

Joey: “Een dag in JEZ11 verloopt volgens een vaste structuur. Onze jongeren groeien vaak op in een gezin waar er weinig tot geen structuur aanwezig was. In de leefgroep kunnen onze jongeren een schoolvervangend programma volgen waarbij zowel interne als externe activiteiten aangeboden kunnen worden, afhankelijk van hun draagkracht.”

Kan je bij thuiskomst makkelijk de knop omdraaien?

Dries: “Dat groeit met de ervaring. In de eerste jaren kom je vaak jezelf tegen. Het is vooral heel belangrijk dat je eerlijk bent tegen de jongeren. Wie dat niet is, wordt er zo uitgehaald, ze hebben allemaal een zevende zintuig en weten perfect op welke knopjes ze moeten drukken bij jou. Soms neem je het werk mee naar huis, er zijn jongeren die echt wel onder je vel kruipen. Vergeet niet dat een deel van de jongeren hier geplaatst werden omdat ze hier moeten zitten. Dat is iets anders dan de jongeren die naar hier komen om geholpen te worden.”

Jeugdhulp kwam onlangs in het nieuws door Janne, het 15-jarig meisje waar nergens opvang voor te vinden was. Hoeveel ‘Jannes’ kennen jullie?

Joey: “Er zijn ook bij ons jongeren die van het kastje naar de muur worden gestuurd, waar nergens plaats voor is. Bij ons is een jongere aangemeld omdat ze in de open voorziening waarin ze verbleef te veel agressie vertoonde en daardoor niet meer de zorg kon krijgen die ze nodig heeft. Uiteindelijk kon ze bij ons terecht waar ze wel kan rekenen op gepaste

zorg. Jongeren als zij hebben vaak een uitgebreid hulpverleningstraject achter de rug en maakten veel mee in hun nog zo jonge leven. Er zijn ook jongeren die klaar zijn om uit te vliegen maar waar geen plaats voor is door de lange wachtlijsten. Zij blijven dan soms langer bij ons dan de vooropgestelde termijn. Dit kan zeer frustrerend zijn, maar dergelijke zaken hebben we niet in de hand. We maken er altijd het beste van.”

Waar halen jullie voldoening uit?

Joey: “Vooral uit de kleine dingen. Vroeger was ik heel resultaatgericht, maar na verloop van tijd ben ik me meer gaan focussen op het proces, de kleine dingen die belangrijk zijn. Zaadjes planten bij de jongeren en hopen dat ze er later iets mee kunnen doen. Ik kom soms nog in contact met ex-jongeren en als ik dan hoor dat ze een positieve wending gaven aan hun leven en een job uitoefenen, dan haal ik daar veel voldoening uit. Helaas zijn er ook jongeren die tegenslag blijven kennen, dat raakt je ook. Want opvoeder ben je met je hart en je gaat voor de jongeren door het vuur.”

Dries: “Je mag zeker niet in de job staan, zoals Joey zegt, om met vooropgestelde doelen te werken die je per se wilt bereiken. Dan beland je snel in een burn-out. Je moet de jongeren op hun tempo proberen te begeleiden. Soms lukt dat, soms ook niet. Toch kom je achteraf ook jongeren tegen die zich hebben kunnen herpakken. Soms is het leven zelf de beste leerschool.”

Joey: “Komt nog bij dat de samenleving waar ze uiteindelijk in terechtkomen, keihard is. Die biedt niet de veiligheid en beslotenheid die wij kunnen bieden. Een aantal van onze jongeren beantwoorden niet aan het beeld dat de samenleving vooropstelt en verdwijnen in de marge van de samenleving.” ●

Begin 2025 startten de onderhandelingen over een nieuw sectoraal akkoord. In 2021 beloofden de werkgeversorganisaties (VVSG en VVP) om na de verkiezingen van 2024 extra koopkracht te voorzien. In ruil spraken de vakbonden af om een akkoord voor zes jaar te onderhandelen. Zo konden lokale besturen de kost in hun meerjarenbegrotingen opnemen. Er werd ook afgesproken om tussen 2021 en 2025 geen akkoorden meer af te sluiten, maar dit later te compenseren met koopkracht.

Onderhandelingen sector lokale en regionale besturen: woordbreuk?

Daarom diende ACV Openbare Diensten samen met het vakbondsfront begin dit jaar een eisenbundel in. Onze kernvraag: meer koopkracht. De loonschalen (Kelchtermans) zijn sinds 1993 niet aangepast, behalve door indexerings. Het wordt hoog tijd dat dit verandert.

De start van de onderhandelingen was ontvullerend. VVSG en VVP voorzien amper budget. De provincies weigeren voorlopig zelfs te bevestigen dat er een koopkrachtkkoord komt. Het engagement uit 2021 lijkt niets meer waard. Voor ons is dat woordbreuk.

Lokale besturen zouden hun personeel moeten zien als een investering. In plaats daarvan behandelen ze medewerkers als een besparingspost. Dat staat haaks op het Vlaams regeerakkoord, dat belooft te bouwen aan sterke en moderne administraties met goed opgeleid personeel.

ONZE EISEN VOOR MEER KOOPKRACHT

- Baremieke loonsverhogingen
- Eindejaarstoelage optrekken tot volwaardige 13^e maand
- Extra weddetrappen
- Verhoging tweede pensioenpijler
- Opwaardering vergoedingen en toelagen
- Hogere maaltijdcheques

ONZE KWALITATIEVE EISEN

- Sterker en beter geëvalueerd agressiebeleid
- Terug invoeren van een eindeloopbaanregeling
- Evaluatie van het re-integratiebeleid
- Recht op individuele opleiding

"Dit park is ons toevluchtsoord"

WIE

Albert Miguel Ceballo Martinez en zoontje Elie

KLANT BIJ

Het park van Vorst.

TEKST
Eva Hugaerts

FOTOGRAFIE
Thomas De Boever

Na vier jaar renovatie opende het Park van Vorst eind juni op-nieuw voor het grote publiek. Het historische karakter werd in ere hersteld, er kwamen extra bomen, een nieuwe speeltuin, openbare toiletten en het nieuwe waterbeheer zal de wateroverlast in lager gelegen delen van Vorst verminderen. Het park is opnieuw een tuin voor de vele buurtbewoners die er zelf geen hebben. Zoals Albert Miguel Ceballo Martinez en zijn zoontje Elie. "Het is mooi geworden. Vroeger was het een trieste plek, nu zie je meer families met spelende kinderen en meer groen. Ik kom hier graag met Elie. Hij kan hier op zijn fietsje rijden, in het gras spelen, gewoon kind zijn. Maar eerlijk? Het is nog niet genoeg. Er zouden

meer zulke plekken moeten zijn voor kinderen. In Brussel is het moeilijk voor kinderen om vrij op straat te spelen zonder dat er auto's voorbij razen. Dat maakt dit park belangrijk."

"Je ziet hier ook mensen die wat verloren zijn, soms voel je je niet helemaal op je gemak. Dit park is zo mooi opgeknapt, ik hoop dat er ook wordt gezorgd voor toezicht en veiligheid, zodat iedereen zich hier welkom voelt." Hij kijkt glimlachend naar Elie, die in het gras rolt en naar hem terug kruipt. "Toch komen we hier bijna elke dag, dit is ons toevluchtsoord. Elie noemt het zijn bos in de stad. Maar een park is nooit af. Het moet blijven groeien, meegaan met de buurt." 🌱

JUSTITIE

In juni voerden zo’n 1.000 magistraten en medewerkers actie tegen de onderfinanciering van Justitie. Ze eisten onder meer dat de noodzakelijke onderhouds- of renovatiewerken in alle gerechtsgebouwen worden uitgevoerd.

IN

VERVAL

TEKST

Willem-Jan van Ekert

FOTOGRAFIE

Gregory Van Gansen

Zeven jaar daarvoor kwam er een gelijkaardige oproep van het College van procureurs-generaal. Directe aanleiding toen was de grotendeelse sluiting van het gerechtsgebouw van Namen wegens bouwvalligheid. Ook in Verviers waren er problemen met de stabiliteit.

Niet dat er in die tussentijd veel veranderde: in 2024 sloot het justitiepaleis in Nijvel voor onbepaalde tijd de deuren door de slechte staat van het gebouw. Het vrederecht in Zelzate deed hetzelfde omdat het te koud was om er nog te kunnen werken. En in Bergen ging de verdachte van een dubbele moordpoging vrijuit omdat zijn dossier in ‘erbarmelijke omstandigheden’ bewaard werd. In het gerechtsgebouw in Brugge sijpelt het water op veel plaatsen binnen, is de verwarming stuk en vallen er brokstukken van het plafond. In de rechtbank van Oudenaarde konden de griffiers pas dossiers op zolder halen met beschermingsmateriaal tegen asbest ...

Gevaarlijke situaties

Net niet moedeloos wordt **Bart Willocx** ervan. Hij is Eerste Voorzitter van het Antwerpse Hof van Beroep. Ter voorbereiding van het gesprek met **Christian Lauwerys**, afgevaardigde Rechterlijke Orde voor ACV Openbare Diensten, dook ook hij in het archief. “Ik kwam een artikel tegen van ruim 20 jaar geleden waarin stond dat het Hof aan de Waalse Kaai wordt gesloten en naar de Britselei verhuist. We zijn er pas in juni 2024 ingetrokken. Die vertraging kwam er omdat eerst De Vlinder werd gebouwd (het gerechtsgebouw aan Antwerpen Zuid, nvdr) en omdat er geen budget was voor meubels.” Christian: “Daar kwam nog eens bij dat die bouw veel duurder uitviel dan gepland.”

Dat de staat van de gerechtsgebouwen nog nooit zo slecht was, durft Bart niet te beweren. “Er zijn goede en heel slechte gebouwen. Maar er zijn problemen die er niet zouden mogen zijn: in Mechelen zijn er schimmels en regent het binnen met gevaar voor elektrocutie.”

Geen budget

Die problemen hebben volgens Christian een impact op het personeel en op hun motivatie. “De mensen zijn nog altijd zeer gemotiveerd, maar blijvend werken in slechte omstandigheden heeft een impact. Het is ook niet eenvoudig om zo’n grote rechtbank van vandaag op morgen te renoveren en te verhuizen. Helaas mankeert een langetermijnvisie om dat voor elkaar te krijgen.” Bart: “Het is vooral een budgettaire kwestie. Er zijn lijsten met gebouwen die gerenoveerd

Bart Willocx is Eerste Voorzitter van het Antwerpse Hof van Beroep

"DE VEILIGHEID IN VEEL GEBOUWEN IS EEN PROBLEEM. HIER KAN JE ZO BINNENWANDELEN, ZONDER CONTROLE."

moeten worden, maar de centen zijn er niet. En wanneer er met planningen voor over 5 of 10 jaar wordt gewerkt, schiet het ook niet op want dan zit er tegen die tijd weer een nieuwe regering."

Volgens Bart zou er per jaar aan weerszijden van de taalgrens minstens een nieuw gebouw bij moeten komen of gerenoveerd worden. Christian: "Het justitiepaleis in Brussel slurpt heel veel energie en geld op. Nu wordt de voorgevel gerenoveerd om die in 2030 bij het 200-jarig bestaan van België te kunnen tonen. Voor de Regie der Gebouwen, die eigenaar is van de meeste gebouwen, is zo'n renovatie een zware kost. Zeker als het over een historisch gebouw gaat zoals in Brussel en Mechelen. De vraag is of een moderne rechtbank nog wel in dergelijke gebouwen past. Ik denk dat ze voor Mechelen beter een andere locatie zouden zoeken."

Bart: "Je moet ook kijken naar de veiligheid in de gebouwen. Dat is in veel gebouwen een probleem. Hier kan je zo binnenwandelen. In de tas van jullie fotograaf had zomaar een kalasjnikov kunnen zitten. Slechts enkele gerechtsgebouwen hebben al een scanstraat. Bij mijn zoektocht in het archief, stootte ik op een artikel van 30 jaar geleden waarin stond dat een gerechtsgebouw slechter beveiligd is dan een supermarkt."

Christian: "ACV Openbare Diensten heeft dat probleem al meerdere keren op de agenda van het overlegcomité gezet met als enig antwoord 'geen budget'. Vorig jaar is er een veiligheidsaudit geweest van alle gerechtsgebouwen in het land, maar we wachten nog altijd op het resultaat. Er bestaat een lijst waarop met de kleuren groen, geel en rood de prioriteit van renovatie of sluiting wordt aangeduid, maar over veiligheid bestaat die niet."

Bart: "Het is een ontoelaatbare situatie die vroeg of laat tot ongevallen gaat leiden. Een aantal jaren geleden zijn er in Brussel een vrederechter en zijn griffier doodgeschoten. We hebben nu eenmaal een cliënteel waar we ons tegen moeten kunnen beveiligen."

Minder gebouwen, minder problemen?

Bart begrijpt dat er stemmen opgaan om het aantal gebouwen te verminderen om een deel van de problemen het hoofd te bieden. "Maar we moeten er ook voor zorgen dat Justitie nabij blijft. Het is goed dat er overal vredegerechten zijn. Misschien hoeft je niet overal een scanstraat te hebben. Een glazen wand, alarmknop of camera's kunnen al veel doen."

Christian: "Ik kende de vrederechter en griffier die vermoord werden persoonlijk omdat ik toen in de buurt werkte. Het is moeilijk om de beveiliging waterdicht te krijgen, maar men moet zoveel mogelijk veiligheid kunnen garanderen."

De actie van de magistraten kreeg veel aandacht in de pers.

CHRISTIAN

Christian Lauwereys is afgevaardigde Rechterlijke Orde voor ACV Openbare Diensten

"DE MENSEN ZIJN NOG ALTIJD ZEER GEMOTIVEERD, MAAR BLIJVEND WERKEN IN SLECHTE OMSTANDIGHEDEN HEEFT EEN IMPACT."

Christian: "Magistraten hebben geen syndicaal statuut en zijn in zekere zin ook beperkt wat hun actiemogelijkheden betreft. Ze hebben zeer terecht actiegevoerd. In het najaar bekijken we of we een gezamenlijke actie op poten kunnen zetten." Bart: "Samenwerken op dat vlak is belangrijk. Wanneer wij actievoeren willen we natuurlijk opkomen voor onze mensen, zoals een vakbond doet voor haar leden. En dat wij opkomen voor een betere financiering van Justitie komt natuurlijk iedereen ten goede. Het is één strijd voor een betere openbare dienstverlening. Ik kan me enorm storen wanneer ik op de griffie kom en ik zie dat mensen moeten werken op een manier die echt niet meer van deze tijd is. Dat is niet correct voor de mensen die voor ons willen werken. Ze hebben al niet de beste statuten en de werkomstandigheden op het vlak van IT zijn ronduit slecht."

Regeerakkoord geeft weinig hoop

In het regeer- of zomerakkoord is weinig tot niets terug te vinden over een betere financiering van Justitie. Christian: "Terwijl dat juist zo belangrijk is, want je moet de mensen op een degelijke en attractieve manier tewerkstellen. Wie wil er nog voor Justitie werken wanneer die constant negatief in het nieuws komt? Zo waren er maaltijdcheques voor de federale ambtenaren en hebben wij moeten vechten om die ook voor de rechterlijke orde te krijgen."

Bart: "Ik ben het volledig met je eens. Wie kan uitleggen dat federale medewerkers iets krijgen en die van Justitie niet? Dat getuigt van weinig respect. We hebben al mensen gehad die door dat soort maatregelen overstappen naar de FOD Financiën." Christian: "Vroeger bleef men bij Justitie tot aan het pensioen. Nu is er een sneller verloop." Bart: "Bovendien is het voor sommigen een heel vlakke carrière. Terwijl het een heel boeiend beroep is. In een ziekenhuis rekenen ze ook op de gedrevenheid van het personeel. Maar fierheid heeft zijn grenzen. Als de situatie niet goed genoeg is, vertrekt men. De vraag is hoeveel heb je ervoor over om te doen wat je graag doet?"

Monddood maken

"Helaas zitten we met partijen in de regering die de vakbond het liefst van al monddood willen maken", stelt Christian. "Dat geldt in bepaalde zin ook voor Justitie", zegt Bart. "Sommigen maken van Justitie de zondebok voor wat niet vlot loopt in het beleid en stellen de noodzaak van een onafhankelijke justitie in vraag, wat door anderen zonder verder nadenken wordt overgenomen. Collectieve voorzieningen als vakbonden en justitie hebben hun belang, het individuele kan niet altijd centraal staan. Het is in die zin belangrijk dat er voldoende middelen voorzien worden voor de openbare diensten. Wanneer mensen steeds minder terugkrijgen via goede openbare diensten als onderwijs, justitie, gezondheidszorg, politie ... zullen ze er ook steeds minder willen voor betalen en zal men naar andere oplossingen zoeken waardoor de algemene publieke dienstverlening dreigt te worden uitgehold." ➡

“We hopen op gezond verstand bij de directie”

Daniel Munoz werkt als opsporingsagent bij de FOD Financiën en is al sinds begin jaren 2000 actief als militant voor ACV Openbare Diensten. Eerst in het onderwijs, sinds 2018 bij de FOD Financiën.

TEKST
Eva Hugaerts

FOTOGRAFIE
Anton Coene

Vandaag is Daniel het aanspreekpunt voor al zijn collega's in Limburg: "Van pensioenvragen tot evaluatieproblemen of douanematerie, uiteindelijk komt iedereen bij mij terecht (lacht). Die afwisseling maakt mijn engagement als militant zo boeiend."

Met veel toewijding verdedigt hij de belangen van zijn collega's. Zo kijkt hij tevreden terug op de sluiting van het douanegebouw in Bilzen: "De beschimmelde staat van het gebouw liet niet toe om daar nog veilig te werken." De komende maanden wordt het druk voor Daniel, want de directie van de FOD Financiën kondigde eind juli aan om tegen 2030 de helft van de belastingkantoren in Vlaanderen te sluiten.

Voor Limburg betekent dit dat enkel het kantoor in Hasselt openblijft. De kantoren in Pelt en Tongeren verdwijnen. Daniel: "Dat Pelt sluit, was onverwacht. Collega's uit de regio zullen tot vier uur onderweg zijn met het openbaar vervoer, zeker met de werken aan de Noord-Zuidverbinding." Hij krijgt al veel reacties en is gestart om collega's te mobiliseren voor acties: "Wat we doen, hangt af van hun bereidwilligheid. Als vakbond staan we klaar om te luisteren en de collega's bij te staan met mogelijke acties die zij willen organiseren."

De sluiting terugdraaien lijkt onwaarschijnlijk. "Ik probeer wel te zorgen voor zo goed mogelijke arbeidsomstandigheden. Bijvoorbeeld door mensen uit Pelt die in de Kempen wonen te laten overstappen naar Geel. En we pleiten ervoor bij de directie om het aantal verplichte kantoordagen terug te brengen van twee naar één. Dat zou veel schelen voor de pendelende collega's, maar die dialoog moet nog worden opgestart. We hopen dat de directie wil luisteren naar de mensen ter plaatse, menselijk is in haar beslissing en niet halsstarrig vasthoudt aan regels. Deze situatie vraagt het nodige gezond verstand."

Volgens de FOD Financiën zal de sluiting geen impact hebben op de dienstverlening, die steeds digitaler wordt. Daniel noemt dat 'een pertinente leugen'. "In Hasselt, net als elders, komen nog veel oudere mensen langs die hulp nodig hebben. Niet iedereen kan digitaal uit de voeten. En met de almaar complexere belastingregels zullen er alleen maar meer vragen komen, vanuit de hele bevolking. Als ik zelf geen opleiding had gekregen over hoe de belastingbrief in te vullen, zou ik het ook niet kunnen, durf ik toegeven. Wij moeten die fysieke dienstverlening blijven geven en ons niet gedragen als een bedrijf dat winst wil maken op de kap van ons publiek."

Hij besluit: "Deze beslissing getuigt opnieuw van een FOD Financiën die de beste leerling van de klas wil zijn, terwijl de Regie der Gebouwen zelfs niet heeft gevraagd om zoveel gebouwen af te stoten. We hopen dus op luisterbereidheid bij de directie."

TROTS OP ONZE JOB

In dit nummer konden we lezen over de problemen in de jeugdzorg. Wat verder lezen we dat ook Justitie alarm slaat over de slechte staat van de gebouwen en de moeilijke arbeidsomstandigheden. Twee voorbeelden die tekenend zijn voor de openbare diensten die al jaren te maken hebben met besparingen.

Net voor de zomer vroegen we onze leden hoe ze hun werkomstandigheden ervaren. Wat blijkt? De helft overweegt om binnen de twee jaar van job te veranderen en 40 procent zegt te weinig tijd te hebben om opdrachten goed uit te voeren.

Nochtans is 75 procent erg trots op hun job, en terecht.

Daarom: laten we op 14 oktober nog eens massaal op straat komen met die openbare diensten waar we zo trots op zijn, en politici tonen dat het anders moet! Meer info over de loopbaanmars vind je op pagina 23.

Meer resultaten van de ledenenquête: hetacv.be/acv-openbare-diensten/campagnes/prioriteit-kwaliteit

Ilse Heylen is voorzitter van ACV Openbare Diensten

TEKST
Willem-Jan van Ekert
& ACV studiedienst

ILLUSTRATIE
Xavier Truant

BRUSSELSSE SCHULD

De alarmbellen rinkelen luid bij het personeel van de openbare diensten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De overheidsschuld explodeerde van 3,4 miljard euro in 2018 naar een verwachte 11,5 miljard euro tegen het einde van dit jaar. Volgens politici van MR en N-VA is de Brusselse schuld vooral het gevolg van roekeloze spilzucht en mismanagement. Zij bepleiten daarom harde besparingen op personeelskosten, werkingsmiddelen en openbare dienstverlening.

Het jaarlijks begrotingstekort in het Brussels Gewest bedraagt ruim een miljard euro en de rentelasten stegen fors, van 124 miljoen euro naar ruim 328 miljoen euro. Kredietbeoordelaar Standard & Poor's verlaagde daarom recent de kredietwaardigheid van Brussel van A+ naar A, met negatieve vooruitzichten. Politici en economische experts luiden de noodklok: Brussel moet dringend saneren, anders dreigt de regio in een schuldenval te belanden. Verschillende politieke partijen willen nu drastisch besparen op de openbare diensten. Maar is die situatie echt zo erg als wordt beweerd, of spelen er andere politieke motieven mee?

Essentieel middenveld

Een fusie van administraties lijkt op papier efficiënt als besparing, maar leidt in de praktijk tot een drastisch verlies van personeel, kennis en kwaliteit van dienstverlening. Bovendien is er sinds september 2023 een aanwervingsstop die telkens wordt verlengd. Dit resulteert in een krimpende personeelsbezetting en dus toenemende werkdruk en dalende dienstverlening binnen administraties. Daarnaast komen maatschappelijke organisaties, die sterk afhankelijk zijn van overheidssubsidies, steeds meer in het nauw. Ze leveren al jaren cruciale sociale diensten aan kwetsbare groepen. Ze begeleiden hen naar werk, naar huisvesting, naar opleidingen, maar zien nu hun subsidies opdrogen. Hierdoor moeten zij hun activiteiten sterk verminderen of zelfs stopzetten. De democratische en sociale gevolgen hiervan zijn aanzienlijk, omdat het

middenveld juist essentieel is voor het verbinden van burgers met het beleid.

Gemeenten en OCMW's worden al jarenlang geconfronteerd met structurele personeelstekorten en toenemende werkdruk. Vacatures worden niet ingevuld, waardoor de dienstverlening verder achteruitgaat. Door de plannen van de regering om nu ook langdurig werklozen door te schuiven naar de OCMW's, ontstaat een onhoudbare situatie voor zowel personeel als gebruikers van sociale diensten.

Niet dramatisch

Maar hoe dringend en reëel is deze financiële crisis nu echt? Econoom Bruno Colmant wijst erop dat de recente kredietverlaging niet dramatisch is. Dankzij vaste rentetarieven heeft Brussel nog steeds voldoende financiële ruimte om haar schulden zonder grote problemen te blijven aflossen. Colmant benadrukt dat een faillissement van een Belgische regio ondenkbaar is, gezien de onderlinge solidariteit binnen België.

DIENTVERLENING STEEDS VERDER DE DIEPERIK IN

De werkelijke oorzaak van het Brusselse financiële probleem ligt eerder in de structurele onderfinanciering van het Gewest. Ongeveer de helft van de werkenden in Brussel woont buiten de regio en betaalt

daar belastingen. Daarnaast moet er dringend werk gemaakt worden van een effectieve sociale dialoog. De Brusselse overheid negeert te vaak overlegstructuren wat voor frustratie en onzekerheid bij het overheids-personeel zorgt.

Nutteloze besparingsmaatregelen

De Brusselse schuld mag niet uitgroeien tot een politiek excuus voor drastische en ondoordachte besparingen. Er is een rechtvaardige financiering nodig die de publieke dienstverlening en dus de sociale cohesie in de hoofdstad versterkt. Alleen op die manier kan het Brussels Gewest uit de negatieve spiraal van schulden en sociale afbraak komen. Het is daarbij cruciaal dat het personeel in de openbare diensten beschermd wordt tegen afbraakbeleid en politieke spelletjes. Als vakbeweging zullen we daarom actief blijven inzetten op sociaal overleg en weerstand bieden tegen blinde en nutteloze besparingsmaatregelen.

POMPEN EN TOCH VERZUIPEN BIJ DE BRANDWEER

“Op dit moment loopt er een bestelling van vier nieuwe ladderwagens, de chassis zijn al geleverd maar kunnen niet verder opgebouwd worden omdat we die betaling niet kunnen uitvoeren”, zegt **Steven Gillesen**, vast afgevaardigde ACV Openbare Diensten voor de Brusselse Gewestelijke Overheden.

Elke maand een systematisch tekort

“Door het budgettair systeem van voorlopige twaalfden krijgen we problemen met de aankoop van materiaal. De brandweer krijgt door dat systeem elke maand een budget dat is gebaseerd op de begroting van begin 2024. Ik denk dat de gevolgen daarvan aan het einde van dit jaar duidelijk worden bij het uitbetalen van de lonen. Het potje zal leeg zijn, terwijl we juist meer geld nodig hebben. Elke maand is er een systematisch tekort op het budget. In mei van dit jaar werd al even geopperd om het vakantiegeld niet uit te betalen, en ik vrees dat een gelijkaardig voorstel aan het einde van het jaar rond de eindejaarspremie opnieuw op tafel zal komen.”

Jaarlijks verlof geweigerd

“Als er een nieuw regeerakkoord zal komen, vrees ik dat er zwaar bespaard zal moeten worden. Elke instelling, ook de brandweer, zal er de gevolgen van ondervinden. Wij kennen nog een bijkomend probleem: op basis van het budget zitten we nu al met een tekort van 60 tot 70 voltijdse equivalenten. Het gevolg is dat het personeel verzuipt in het werk. Het teveel aan werkuren moet normaal gezien gecompenseerd kunnen worden binnen een

periode van vier maanden. Om daar min of meer aan te kunnen voldoen, wordt nu het jaarlijks verlof systematisch geweigerd. Het personeel krijgt wel hun verlof in de vorm van overuren maar kunnen hun jaarlijks verlof niet opnemen binnen het jaar. Dat zal worden overgedragen naar het volgende jaar. De vraag is of dat nog mogelijk zal zijn omdat er in 2023 werd beslist dat dat enkel nog kan in geval van ziekte of arbeidsongeval. Het gevaar is reëel dat ze hun jaarlijks verlof niet kunnen opnemen en zelfs hun al toegekende vakantiegeld zullen moeten terugbetalen. Dat kan een zware dobber worden voor de 1.200 brandweerlui in Brussel.

Dat het personeelstekort nijpend is bewijzen de cijfers. De laatste 15 jaar zijn het aantal ziekenwageninterventies met 68 procent gestegen, het aantal brandweerinterventies steeg de afgelopen 9 jaar met 30 procent. Maar als we kijken naar het personeelsplan van 2005 tot aan het huidige, dan zien we dat het aantal voltijdse equivalenten met slechts 10 procent toenam.”

"DOOR HET BUDGETTAIR SYSTEEM VAN VOORLOPIGE TWAALFDEN KRIJGEN WE PROBLEMEN MET DE AANKOOP VAN MATERIAAL."

Steven Gillesen,
vast afgevaardigde
ACV Openbare Diensten

MENSEN WORDEN GEREDUCEERD TOT EEN DOSSIERNUMMER

Een anonieme OCMW-medewerker getuigt: “Vroeger ging ik naar het werk met de hoop mensen echt te kunnen helpen. Maar in plaats daarvan voel ik mij steeds vaker als een menselijke Mister Cash. De werkdruk is zo hoog dat ik amper de tijd heb om een degelijk sociaal onderzoek te voeren. Wat ooit de kern van mijn job was – mensen begeleiden naar een beter bestaan – wordt nu herleid tot het snel afhandelen van administratieve procedures.

Door het gebrek aan tijd verdwijnt de persoonlijke aanpak. Mensen worden gereduceerd tot een dossiernummer, een aanvraag die moet worden verwerkt. Dit holt niet alleen mijn beroep uit, maar ondermijnt ook de essentie van het OCMW zelf: een menswaardig bestaan bieden en mensen helpen om op eigen benen te staan. Hoe kan ik iemand ondersteunen als ik hen niet eens als mens kan behandelen?

Bovendien leidt dit alles tot een verminderde controle op de dossiers. Het sociaal onderzoek wordt niet gevoerd zoals het hoort, wat een voedingsbodem creëert voor fraude. In plaats van een systeem dat empowerment stimuleert, zie ik hoe mensen in een vicieuze cirkel van afhankelijkheid blijven hangen. En wat nog schrijnender is: sommige politieke mandatarissen maken hier handig gebruik van. Ze behouden liever een groep afhankelijke mensen in ruil voor electoraal succes dan echt in te zetten op duurzame oplossingen.

Dit is niet waarom ik sociaal assistent ben geworden. Ik wil mensen helpen, hen begeleiden naar een betere toekomst. Maar als de structuren waarin ik werk mij dat onmogelijk maken, hoe kan ik dan nog spreken van zinvol werk?”

KORT NIEUWS

Grote loopbaanmars op 14 oktober!

Langer werken, minder pensioen en steeds flexibeler, dat is de boodschap van de regering. Maar maatregelen om werk werkbaar te maken? Om langer werken vol te houden? Daar wordt niet over gesproken. En wie pech heeft en bijvoorbeeld ziek wordt tijdens de loopbaan, die wordt nog eens extra gestraft met minder pensioen.

De uitgebreide pensioenhervorming waar de regering op dit moment aan werkt, is bijzonder hardvochtig en ingrijpend. De pensioenkloof tussen mannen en vrouwen wordt groter. En ook voor de impact op armoede houden we ons hart vast.

En ook de openbare diensten worden steeds meer afgebroken. Er wordt geprivatiseerd, gefusioneerd en uitbesteed. Dat kost bakken vol belastinggeld en de kwaliteit daalt. Personeelsleden doen hun best om te roeien met de riemen die ze hebben, maar de riemen zijn ondertussen wel heel kort geworden.

Dit wil ACV Openbare Diensten:

- Voldoende investeringen in mensen en middelen voor sterke openbare diensten.
- Goede arbeidsvoorwaarden. Met respect voor eerder gemaakte afspraken.
- Een eerlijke pensioenhervorming met een rechtvaardig en leefbaar pensioen voor iedereen.
- Vind jij ook dat het anders moet? Kom op 14 oktober naar Brussel en laat van je horen!

Meer info

IEDEREEN VERDIENT EEN JOB ZONDER GEWELD

In augustus vernamen we het nieuws van de moord op een OCMW-medewerker uit Gent. Een medewerker die zich jarenlang inzette voor zijn job en voor mensen die hulp nodig hadden. Iemand met tonnen ervaring. En toch liep het vreselijk fout. Het stemt tot nadenken en creëert ongerustheid bij iedereen met een zorgend en ondersteunend beroep.

Want die agressieve daad vormt geen alleenstaand geval. Via een bevraging bij onze leden twee jaar geleden vernamen we dat maar liefst 28% van de medewerkers binnen een openbare dienst al slachtoffer werd van fysieke agressie.

Er is heel dringend nood aan meer ondersteuning en aandacht voor de moeilijkheden die deze jobs soms met zich meebrengen. Mensen die zich inzetten voor anderen - als maatschappelijk werker, maar even goed als loketbediende, ambulancier of buschauffeur - moeten kunnen werken in de meest veilige omstandigheden. Dat moet voor een werkgever prioriteit nummer één zijn, altijd.

TOT SLOT